Кіровоградская областная библиотека для детей

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Рік видання XVI
№ 121 (2069).

ЧЕТВЕР, 9 жовтня 1975 р.

Ціна 2 коп.

ДО ПРАЦІ — ПО-КОМУНІСТИЧНОМУ

Про людей, які щиро ніклуються про примноження суспільного багатства, невтомні у повсякденному житті, ми найчастіше говоримо: живе і працює по-комуністичному. І тут, дошукуючись спонукальних мотивів їхньої діяльності, нам не обійтися без аналізу такого важливого морального критерію, як совість.

Совість — етична категорія. Вона не тільки виявляється у почутті морального задоволення людини своїми вчинками, або сорому за них, а й означає усвідомлення відповідальності перед іншими за свою поведінку, вчинки, ставлення до праці. Безперечно, самооцінка людиною своєї діяльності відбувається з погляду норм моралі того чи іншого суспільства, класу. Наша мораль — радянська. Вона формується і об'єктивно — всім суспільним укладом соціалізму, і суб'єктивно — в процесі цілеспрямованої виховної роботи сім'ї, школи, комсомолу, Комуністичної партії і всіх її організацій. І дуже важливо в процесі такого виховання змолоду прищепити юнакові та дівчині високе почуття моральної відповідальності за виконання будь-якої дорученої корисної справи. Найефективнішим і найголовнішим засобом для формування цієї риси є виховання у молодих людей любові до праці. Треба, щоб змолоду підліток на все життя запам'ятав, що найважливішим у характеристиці людини є її ставлення до праці, що в нашому соціалістичному суспільстві людей шанують саме за працю — натхненну, ударну.

Років десять тому колгосп імені Ульянова Голованівського району придбав новий, тоді ще найкращий подрібнювач зеленої маси КІР-1,5. Тваринники давно мріяли про таку машину. Тож правлінці замислились: кому з механізаторів доручити цю новинку? Зійшлися на кандидатурі Григорія Кондратюка — сумлінний чоловік, працьовитий. Уже як візьметься за що, то діло робить чисто. Не підвів і того разу. Під час шкільних канікул допомагав йому управлятися з роботою син Анатолій. Батько не примушував хлопця. Вплинуло тут неписане сімейне правило: «Який ти в праці, такий і в житті». З віком став помічати Анатолій, що це не тільки сімейна традиція — саме за сумлінну працю шанують дорослі й батька. Та й з-поміж ровесників — у пошані працьовиті.

Виховна сила такого прикладу якраз і полягає у високих принципах нашої комуністичної моралі: «Сумлінна праця на благо суспільства: хто не працює, той не їсть». Отак зростало в хлопця особисте почуття відповідальності перед людьми за доручену справу. Згодом воно стало для Анатолія глибоко внутрішньою рисою совісті. Здобувши професію тракториста-машиніста, син замінив батька в колгоспній сім'ї механізаторів, першим серед них «загнуздав» красеня Т-150. І того ж року в парі з Пилипом Шевчуком здобув першість у змаганні комбайнерів району на збиранні кукурудзи. Тоді ж і прийшло визнання: за працьовитість Батьківщина відзначила юнака орденом Трудового Червоного Прапора. На минулих виборах Анатолій удостоївся обрання депутатом Голованівської районної Ради.

Як бачимо, саме в ставленні людини до праці знайшли своє яскраве відображення прекрасні грані її совісті, яка дедалі більше стає одним із моральних критеріїв, стимулом діяльності молодих трудівників. «У процесі переходу до комунізму, — сказано в Програмі КПРС, — все більше зростає роль моральних начал у житті суспільства, розширюється сфера діяння морального фактора і відповідно змінюється значення адміністративного регулювання взаємовідносин між людьми».

Прикладів комуністичного ставлення до праці не перелічити. Вони поруч. І ми бачимо в них мудрий зміст ленінських слів про те, що саме виховання в трудящих цього високого морального обов'язку є однією з найважливіших умов успішного будівництва нового суспільства. Велика роль тут соціалістичного змагання, наставництва. В кожному трудовому колективі необхідно забезпечити високий рівень ідейно-виховної роботи. Бо нове ставлення до праці якраз і починається з високої суспільної свідомості юнаків і дівчат.

Формування комуністичного ставлення до праці партія ставить у центр виховної роботи. І тут важливо змолоду навчити людей працювати на совість, сформувати в них безмежну любов до праці, до свого найпершого обов'язку перед суспільством.

ТИСЯЧНА!

Визначна подія відбулася нещодавно в зміні № 2 плавильного цеху, яку очолює комуніст, старший майстер Л. І. Перцев. З початку року колектив видав тисячну плавку товарного феронікелю.

Свою трудову перемогу металурги Побузького нікелевого заводу присвячують наступним XXV з'їздові КПРС і XXV з'їздові Компартії України. Нею ж вони звітують про те, що підприємство, яке стало до ладу згідно рішення XXIV з'їзду Комуністичної партії країни, в роки дев'ятої п'ятирічки, працює ритмічно і вийшло на проектну потужність.

З великим трудовим піднесенням взяли участь у випуску тисячної плавки комсомольці-конверторники Олексій Жосан і Василь Усолкін під керівництвом старшого конверторника Д. І. Бондаря та майстра П. К. Януля.

В. ЖУЖГІН,
секретар партійної організації плавильного цеху Побузького нікелевого заводу.

НАЗУСТРІЧ XXV З'ІЗДУ КПРС І XXV З'ІЗДУ КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ

СПРАВА ЧЕСТІ

В цеху № 8 Олександрійського електромеханічного заводу вже звикли до того, що комсомольсько-молодіжна бригада слюсарів по обробці гетинаксу, очолювана Борисом Кривоконем, постійно перевиконує змінні завдання.

Молоді виробничники працюють під девізом «25 ударних декад — XXV з'їздові КПРС!», а середній нормовиробіток колективу становить 140—148 процентів проти 125, згідно взятих соціалістичних зобов'язань.

Справою робітничої честі члени бригади вважають здавати продукцію з першого пред'явлення. Зараз цей показник досяг 98,3 процента.

В темпах роботи кожен рівняється на лідерів трудового суперництва Бориса Кривоконя і Василя Верескуна. Правофлангові соціалістичного змагання — вони щозміни виконують по півтори норми.

Г. ШТЕТЯ,
завідуючий відділом комсомольських організацій Олександрійського міськкому ЛКСМУ.

НАКАЗ ВИКОНАЄМО

ГОТУЄМО ФЕРМИ ДО ЗИМИ

Молоді тваринники нашого колгоспу завжди рівняються в роботі на комсомольсько-молодіжний колектив МТФ № 5, групкомсорг якого В. Міщенко.

Ділом відповідають в комсомольсько-молодіжному колективі на постанову Пленуму Центрального Комітету Комуністичної партії України «Про завдання партійних організацій, радянських і господарських органів республіки по підготовці і забезпеченню організованого проведення зимівлі худоби». Вони в першій половині жовтня вирішили утеплити двері у коровниках своєї ферми, побілити стіни, закликали комсомольців і молодь колгоспу взяти під контроль проведення зимівлі худоби.

І молодь усіх відділків охоче підтримала цей заклик. У вільний від роботи час юнаки і дівчата приходять на ферму, допомагають ремонтній бригаді. Механізатори перевіряють готовність до роботи кормокухні. Всі комсомольці вирішили вийти на суботник і заготовити 500 центнерів силосу з кошиків соняшнику та гички цукрових буряків.

Д. БОГДАНОВ,
секретар комсомольської організації колгоспу імені XX з'їзду КПРС Бобринецького району.

СЕРДЕЧНА ЗУСТРІЧ НА РАДЯНСЬКІЙ ЗЕМЛІ

На запрошення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР 6 жовтня в Москву з офіційним дружнім візитом прибула партійно-державна делегація Німецької Демократичної Республіки на чолі з Першим секретарем Центрального Комітету Соціалістичної Єдиної Партії Німеччини Еріхом Хонекером.

На аеродромі, прикрашеному Державними прапорами НДР і СРСР, партійних і державних діячів Німецької Демократичної Республіки зустрічали Генеральний секретар ЦК КПРС Л. І. Брежнєв, член Політбюро ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний, член Політбюро ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР О. М. Косигін, член Політбюро ЦК КПРС, голова Комітету державної безпеки при Раді Міністрів СРСР Ю. В. Андропов, член Політбюро ЦК КПРС, міністр закордонних справ СРСР А. А. Громико, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин, секретар ЦК КПРС К. Ф. Катушев, інші офіційні особи.

По шляху слідування на вулицях і площах столиці, прикрашених Державними прапорами двох братніх країн і транспарантами на честь непорушної дружби між народами Радянського Союзу і НДР, москвичі сердечно вітали дорогих гостей.

(ТАРС).

КОМСОМОЛКА НАТАЛКА ЗАВРАЖНА ЛИШЕ РІК ПРАЦЮЄ НА ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОМУ М'ЯСОКОМБІНАТІ, АЛЕ АВТОРИТЕТ ЗАВОЮВАЛА НЕАБИЯКИЙ. ЗАРАЗ ВОНА ВИКОНУЄ ОБОВ'ЯЗКИ МАЙСТРА КОВБАСНОГО ЦЕХУ І СПРАВЛЯЄТЬСЯ З НИМИ УСПІШНО.

ТАК ЖЕ ДОБРОСОВІСНО СТАВИТЬСЯ НАТАЛКА І ДО ГРОМАДСЬКИХ ДОРУЧЕНЬ. ВОНА — ЧЛЕН ДОБРОВІЛЬНОЇ НАРОДНОЇ ДРУЖИНИ.

НА ФОТО: Н. ЗАВРАЖНА.

Фото М. ПАЛЬЧИКА.

КЛАСУ ВРУЧАЮТЬ КВИТКИ

Мої учні одержали комсомольські документи нового зразка. І хоч подія вже в минулому, та настрій після вручення квитків у райкомі комсомолу, бачу, продовжує хвилювати десятикласників. До цієї події готувалися в школі. Комуністи педколективу, комітет комсомольської організації розробили спільний план ідейно-виховної роботи серед учнів — членів ВЛКСМ на цей період. Проходили диспути, демонструвалися фільми про перших комсомольців, обговорювали різноманітні питання внутрішкільної роботи шкільної комсомольської організації, відбулося кілька зустрічей з комсомольцями-ветеранами району.

Запам'ятався день вручення комсомольських квитків моїм вихованцям ще й тому, що до нього готувались і в райкомі комсомолу. Дуже теплі і щирі слова говорила кожному членові Спілки перший секретар райкому Любов Антонюк: про найголовніше — честь комсомольця, успішне закінчення школи, вибір професії.

В. КОКА,
класний керівник Вільшанської середньої школи.

ОБМІН КОМСОМОЛЬСЬКИМ ДОКУМЕНТАМ

НЕЗАДОВІЛЬНЕ — ДОЗВІЛЛЯ...

На співбесіді в райкомі в день вручення комсомольських квитків я висловив своє побажання щодо роботи заводського комітету комсомолу. Критичного воно плану. В книзі записів так і зазначили: «Погано працює штаб «КП» і мало проводиться заходів по організації відпочинку молоді». Справді, наше підприємство хоч і недавно збудоване, та база для того, щоб дозвілля молодих робітників було цікавим і змістовним, на перший випадок є. Приміром, в заводському червоному кутку досить місця для проведення вечорів, цікавих зустрічей, лекцій. Однак велика зала людніє лише в передсвяткові дні.

Майстер цеху № 2 Микола Привалов під час співбесіди залишив запис, що перегукується з моїм: «Незадовільно організовують дозвілля молоді і комітет не контролює роботу тих активістів, які відповідають за це».

В. КИПРЕЄВ,
комсомолець, слюсар Кіровоградського заводу друкарських машинок.

Від редакції. Як видно, найбільше зауважень, пропозицій в ході співбесід — з питань дозвілля. Райком зробив висновок, що це — назріла проблема, і не відклав її вирішення в довгий ящик. З'явилися детально розроблені плани проведення цікавих зустрічей для старшокласників і окремо — для учнів профтехучилищ. А дозвілля робітничої молоді так і залишилося під знаком запитання. Дивує, що райком прикрився від цього безпідставним аргументом, мовляв, немає приміщень для проведення вечорів. А хіба дозвілля юнаків і дівчат обмежується лише вечорами відпочинку?

Клуб господар

Економістом бути зобов'язаний

ЗАРОБІТНА ПЛАТА

БЕСІДУ ВЕДЕ ПРОФЕСОР О. М. БІРМАН.

ПОКИ соціалістичне суспільство не може розподіляти матеріальні блага за потребою, найбільш справедливим є розподіл за працею, і побудований він повинен бути, як вказував В. І. Ленін, таким чином, щоб сприяти росту продуктивності суспільної праці. А продуктивність ми розуміємо широко, включаючи використання і робочого часу, і обладнання, і матеріалів, і високу якість продукції, і, звичайно, кількість її.

За роки існування соціалістичної економіки в нашій країні склалася певна система оплати праці. Одна з її форм — відрядна. Вона проста і ефективна. Є норми виробітку, затверджені розцінки. Залишається перемножити кількість виготовлених деталей на встановлену розцінку — і заробіток підраховано. В окремих випадках, коли вимагається максимальний випуск продукції, застосовується відрядно-прогресивна форма: деталі, випущені понад норму, оплачуються дорожче.

Часто використовується відрядно-преміальна форма оплати: до розцінок додається премія за виконання певних додаткових завдань (високу якість, економію матеріалів і т. ін.) і все ж, незважаючи на простоту і ефективність, частина заробітної плати, яка виплачується за відрядними формами, поступово зменшується.

З суспільної (соціальної) точки зору відрядна плата має той недолік, що твердо відділяє кожного працюючого від інших: я зробив стільки, до інших мені немає діла. Але поспішати «ховати» відрядну форму оплати не варто. Там, де організація праці поки що не на високому рівні, вона дисциплінує і примушує працювати, боротися з простоями, з поганим обслуговуванням робочих місць.

Друге за ступенем розповсюдження є почасова оплата — за відпрацьований час. Середня тривалість робочого тижня для дорослих робітників у промисловості складає у нас 40,7 години (а з врахуванням святкових днів — 40 годин). Людина, яка відпрацювала повністю встановлений час, одержує присвоєний оклад. Але почасова оплата має теж свої мінуси: чи так вже й рідко ми бачимо людей, які прийшли із дзвінком, а потім подовгу стоять у коридорах, обговорюючи поведінку Роберта Фішера чи власної тещі?

На основі рішень XXIV з'їзду КПРС у цьому році завершується введення нових умов оплати праці у виробничих галузях народного господарства і почнеться підвищення ставок і окладів робітникам невиробничої сфери.

ЗА РОКИ дев'ятої п'ятирічки на передових підприємствах і будовах народились ефективні форми оплати праці, які органічно поєднують інтереси кожного працюючого з загальними інтересами підприємства і країни. Широко застосовується доплата за поєднання професій. Вона особливо потрібна на тих роботах, де з об'єктивних причин не весь робочий час завантажений (ремонт, нагляд), а також через брак робітників. Великий ефект дає застосування багатоверстатного обслуговування, особливо там, де низький коефіцієнт змінності роботи обладнання. Нові умови оплати праці заохочують подібні заходи.

На початку статті говорилось, що відробітчина не сприяє вихованню колективізму. Життя підказало, як виправити цей недолік. На багатьох підприємствах створюються комплексні бригади з оплатою за кінцевим результатом роботи. Тут досягається взаємозамінність робітників, підвищується за прикладом передовиків рівень кваліфікації. Досвід показує, що корисно мати у складі бригади людей різного віку: і старших, і середнього віку, і зовсім молодих. Одні вчать, інші вчаться. І не тільки спеціальності у вузькому значенні слова, але й традиції, поваги до людей і до професії.

Принципово важливою формою оплати праці є оплата у безнарядних ланках в сільському господарстві. Назву свою одержала тому, що там немає нарядів на роботу (сьогодні — орати, завтра — сіяти...). Але немає тому, що не потрібні перевірки глибини оранки, глибини загортання зерна. Ланка одержує протягом року аванси, а остаточний розрахунок відбувається після здачі продукції за встановленими розцінками. Вони не збільшуються під час неврожаю і не зменшуються під час надвисоких врожаїв. І хоч в сільському господарстві набагато більший, ніж в промисловості і будівництві, вплив природних факторів, ті поля, де трудяться безнарядні ланки, завжди — за будь-якої погоди — різко відрізняються від сусідніх. Тут платять не за роботу, а за продукт, одержаний суспільством, в результаті роботи. Передовики, які взяли на себе почесну відповідальність працювати за такою системою, не хочуть перекладати на плечі суспільства навіть наслідки природних факторів: вони відповідають за все!

Є БРИГАДНИЙ підряд у будівництві, який вводиться за прикладом московських будівельників з бригади Героя Соціалістичної Праці Миколи Злобіна на багатьох будовах.

Бригаді відкрили рахунок у банку. Бригада сама платить за все: за матеріали, транспорт, механізми... При достроковій здачі об'єктів, високій якості робіт і економії — одержує премії, а за перевитрати проти кошторису — платить з власної кишені. Тому «злобінці» сім разів відміряли, поки відрізали, і перевитрат поки немає, сподіваємось, і не буде.

Для чого ми розповідаємо про ці форми оплати праці і організації виробництва? Щоб привернути увагу читача до пошуків форм, найбільш ефективних в умовах, де він працює.

В. І. Ленін багаторазово підкреслював, що при соціалізмі, та ще в такій величезній країні, як Радянський Союз, однаковість і централізація в головному, основному, повинні поєднуватись з багатоманітністю, ініціативою, винахідливістю у частковостях, в пошуках форм, які б найбільше відповідали конкретним умовам, у даний час, для вирішення конкретних завдань. XXIV з'їзд КПРС, пленуми Центрального Комітету партії націлюють нас на широке залучення мас до управління. І комсомол із знанням економічних основ виробництва повинен брати найактивнішу участь у розробці питань організації праці, що стоять на першому плані всіх економічних завдань.

НА СВІТАНКУ над станцією пролунав гудок. Від комендатури і поліцейських дільниць в усі кінці Долинської і в Шевченкове мчали сірі автомобілі, вщерть заповнені гітлерівцями і поліцаями. У повітрі звучала брудна лайка, чулися автоматні черги.

— Що трапилось? — обережно відсовуючи з вікна темну завіску, спитав сивовусий залізничник невістку, яка тільки-но вбігла до кімнати і, важко дихаючи, впала на лаву.

— Ой, що там діється, що діється! Німці вчинили переполох. Кілька хвилин тому у повітря злетів будинок, в якому жив генерал. Кажуть, дуже важна птиця. Буцімто аж із самого Берліна приїхав якусь перевірку робити. А його — бабах — і немає. Сміливі люди, оці підпільники.

— Цить, замовч! Не твого жіночого розуму це діло. Ніяких підпільників немає, зрозуміло?

— Зрозуміло, — образливо надула губи молода жінка. — Думаєте, я нічого не бачу...

«Не тільки ти одна бачиш, — подумав старий. — Всі бачать і чують, але ніхто не знає їх».

ДОЛИНСЬКА у ті грізні дні сорок другого року нагадувала військовий табір. Через станцію мчали состави, навантажені зброєю, боєприпасами. Вдень і вночі із відчинених вікон вагонів долинала чужа мова. І всі прямували туди, де в окопах Сталінграда зіткнулися у тяжкому двобої велетенські армії, де вирішувалась доля і жителів Долинської. Не всі воєнні поїзди доходили до призначення. Якось

ВИХОДЖУ „НА ЗВ'ЯЗОК“...

Експедиція „Слава“

станцію блискавкою облетіла новина — ешелон з живою силою на повному ході полетів з насипу, тисячі гітлерівських вояк не доїхали до ліній фронту. Не встигли фашисти отямитись, потягнути до гестапо чергову партію підозрілих, як знову вибух. І знову летить шкереберть состав із солдатами, слідом за ним вагони боєприпасів. А скільки автомашин підірвалося на мінах, вміло поставлених патріотами? Не раз червонозорі літаки скидали бомби на важливі об'єкти ворога, користуючись точними даними, які надходили з окупованої станції. Хто ж були вони, оті сміливці, про яких ніколи не повідомляли зведення, не писали газети?

НА ПОЧАТКУ червня 1942 року в особовий відділ 56 армії викликали командира інженерної роти старшого лейтенанта С. А. Сидоренка.

— Сергію, — по-батьківськи мовив полковник. — Терміново потрібна хоробра, безмежно віддана Вітчизні людина для виконання спеціального завдання у тилу німців. Зупинилися на твоїй кандидатурі. Ти ж маєш і професію зв'язківця?

— До війни закінчив Одеський інститут зв'язку.

— Так ось, — полковник жестом запросив Сидоренка до столу, розгорнув карту. — Тут — станція Долинська — важливий залізничний вузол. На ній скупчена велика кількість вантажів. Нам стало відомо, що там діють підпільні групи місцевих патріотів. Треба надати їм допомогу, налагодити зв'язок, навчити їх підривній справі. Рекомендую влаштуватися радіомайстром. На саму станцію не йдіть. Поруч — селище Шевченкове, сесь там і розмістіть свою явочну квартиру. Бажаю успіхів.

Так військовий розвідник старший лейтенант С. А. Сидоренко потрапив у ворожий тил.

Більше року діяв у Долинській С. А. Сидоренко. Він налагодив зв'язки з місцевими підпільниками, разом вони здійснили чимало сміливих операцій, провели ряд диверсій. При наближенні Радянської Армії до станції Сергій, об'єднавши підпільників, допомагав нашим військам зламати оборону противника, керував боєм і незабаром його загін влився до наступаючих частин.

...ЖАРКЕ південне літо було в розпалі. У серпні 1944 року Ставка Верховного Головнокомандування віддала директиву, згідно якої Другому і Третьому Українським фронтам наказувалось провести операцію з метою розгрому основних сил гітлерівської армії на півдні України, завершити визволення Радянської Молдавії і розгорнути наступ у глибину Румунії. А незадовго перед цим С. А. Сидоренко одержав чергове завдання. Необхідно було розвідати розташування ворога в районі румунського міста Бирлад. Капітан ретельно готувався до виконання важливої місії. Але трапилась біда. В результаті зради розвідник потрапив до рук таємної польової поліції гітлерівців. Кілька днів вороги вели допит, намагаючись одержати цінні дані. Та комуніст Сидоренко мужньо переніс катування. Навіть у нелюдських умовах катівні він не втратив гідності радянського офіцера, готував втечу в'язнів. Розлючені фашисти 22 серпня розстріляли патріота.

...Спить вічним сном на румунській землі вірний син радянського народу, уродженець Черкащини, сміливий розвідник Сергій Андрійович Сидоренко. Свої славні подвиги він вершив і в нашій степовій Кіровоградщині, яка ніколи не забуде його.

Ю. МАТІВОС,
наш громадський кореспондент.

м. Долинська.

Кіровоград. Вулиця імені 50-річчя Жовтня.

Фото В. КОВПАКА.

БЕЗСЛАВНИЙ КІНЕЦЬ

У Нью-Йорку на засіданні Ради організації Договору Південно-Східної Азії (СЕАТО) з участю міністрів закордонних справ 6 країн — членів цього воєнного блоку — прийнято рішення про самороспуск цієї організації. В офіційному комюніке, опублікованому після засідання, говориться, що розпуск повинен бути здійснений «методично і послідовно».

Учасники засідання Ради СЕАТО в Нью-Йорку визнали, що їх рішення викликане «новою ситуацією» і «зміною обставин» у Південно-Східній Азії. Як вказує агентство Ассошіейтед Пресс, вони мали на увазі насамперед «падіння підтримуваних Сполученими Штатами режимів в Індокитаї і ясно висловлений намір Філіппін і Таїланду додержуватись скоріше політики розрядки, ніж конфронтації», у відносинах з соціалістичними країнами.

Ситуація в цьому районі справді змінилася, причому не на користь імперіалістів, які створили 20 років тому блок СЕАТО з метою боротьби проти національно-визвольного руху, який наростав в Азії і в басейні Тихого океану. Від участі в діяльності блоку вже кілька років тому почали відходити Пакистан і Франція, Австралія і Нова Зеландія. Тяжкого удару по блоковій стратегії завдала перемога народів Індокитаю в тривалій визвольній боротьбі проти інтервентів та їх ставлеників. Цього літа з пропозицією згорнути діяльність СЕАТО виступили останні два азіатських учасники блоку — Таїланд і Філіппіни. У спільному комюніке з цього приводу вони висловилися за всебічне співробітництво між державами цього регіону.

Ліквідація СЕАТО повинна розчистити шлях до взаєморозуміння і співробітництва між народами. Проте не можна не бачити, що імперіалісти не збираються добровільно скорочувати свою військову присутність в Азії. Вони не хочуть залишити Японію і Південну Корею, Філіппіни і Тайвань, докладають зусиль до зміцнення іншого воєнного блоку — СЕНТО, створюють мережу нових військових баз, зокрема, на острові Дієго-Гарсія в центрі Індійського океану. Цей курс зустрічає підтримку маоїстського керівництва в Пекіні.

Підступи ворогів миру викликають зростаюче незадоволення азіатської громадськості. Народи країн Азії висловлюють наполегливе прагнення, щоб місце воєнних блоків зайняла нова система міждержавних відносин, в основі якої лежали б принципи мирного співіснування держав. Своє майбутнє вони зв'язують з відносинами взаємовигідного співробітництва в умовах миру, яке зміцнить їх незалежність і сприятиме соціальному прогресові.

А. БІРЮКОВ,
політичний оглядач ТАРС.

Ми—інтернаціоналісти

ОЛЯ РОЗПОВІДАЄ ПРО ЧІЛІ

Сальвадор Альєнде...

Ім'я цієї людини, першого президента уряду Народної єдності Чілі — на устах кожної свідомої людини. Це він, Сальвадор Альєнде, мужньо захищаючи права свого працелюбного народу, не скорився катам фашистської хунти, впав від кулі ворогів на своєму бойовому посту глави уряду.

Саме про це сказала президент клубу інтернаціональної дружби середньої школи № 27 обласного центру учениця 10 «А» класу Ольга Лисюк, відкриваючи чергове засідання, присвячене мужній боротьбі чілійського народу. Далі комсомолка розповіла про успіхи, яких був досяг чілійський народ при уряді Народної єдності, про той великий внесок у цю справу вірного сина і палкого патріота Чілі Сальвадора Альєнде.

Виступ Ольги Лисюк доповнила дев'ятикласниця Тамара Дворецька. Вона розповіла про мужню боротьбу чілійського народу проти фашистської хунти, підкресливши, що карателям Піночета ніколи не вдасться скорити народ Чілі.

Потім зал наповнився звуками гітари. Під її акомпанемент учениці 10 «Г» класу Тетяна Чумак, Лариса Присяжнюк і Людмила Горшанєва виконали пісню, присвячену чілійському поетові-співакові Віктору Харі. Фашисти підло розправилися з мужнім патріотом, але його пісень не вбити. Вони і зараз кличуть чілійський народ до боротьби.

На початку нового навчального року учні школи вийшли на суботник. Тоді зібрали понад десять тонн металобрухту.

— Давайте, гроші, виручені за зданий металобрухт, перерахуємо у фонд допомоги мужньому чілійському народові, — вирішили учні 5 «А» класу, порадившись із класним керівником Т. О. Новицькою. Цю ініціативу підтримала комсомольська і піонерська організації, весь колектив школи.

Слова вдячності були присвячені радянським воїнам, нашому народові, який під керівництвом партії Леніна розгромив гітлерівські орди під час другої світової війни, врятував народи Європи від фашизму і зараз є прапороносцем миру і прогресу на планеті. Героїзм радянських воїнів у дні війни проти гітлерівських полчищ за честь і незалежність Батьківщини, їх подвиги служать запалюючим прикладом і для народу Чілі. Не скорюється він кривавому режиму Піночета. Прийде час — і чілійський народ переможе, завоює право на радісне і щасливе життя.

В. САРЖЕВСЬКИЙ.

м. Кіровоград.

ЖИТТЯ КНИГ

«СЛОВО—ПОЛКОВОДЕЦЬ»

Виконуючи постанову ЦК КПРС «Про підвищення ролі бібліотек в комуністичному вихованні трудящих та науково-технічному прогресі», працівники обласної дитячої бібліотеки імені Гайдара постійно шукають нові, ефективніші форми пропаганди книги серед населення.

Важливою ділянкою є поліпшення інформаційної роботи серед вчителів, батьків, вихователів, піонерських та комсомольських працівників. Серед різноманітних її форм чільне місце відводиться складанню списків про нові книги та випускам інформаційних листівок. Бібліотечні працівники схвально відгукуються про такі допоміжні методи книжкової пропаганди.

Закликаючи до співучасті, первинні організації любителів книги, які створені в школах, практикуємо проведення оглядів нової дитячої літератури. Для цього в пригоді стають батьківські збори, позакласні години тощо. Працівники відділу обслуговування Н. Я. Степанова, Л. П. Пойда, В. А. Шубіна та інші систематично виступають з такими оглядами. Популярністю серед бібліотекарів, вчителів, шанувальників книги користується інформаційна листівка «Хорошій книзі — добру путь». Таку листівку щоквартально готують і видають працівники науково-методичного відділу бібліотеки. Лише в цьому році листівки пропагували книги С. Сутоцького «Слово — полководець» та «Слово — будівник», що є біографіями ленінських творів, серії книг «Піонер — значить перший» та інші.

Добрі наслідки приносять з оглядами і бесідами на теми: «Дитяча література сьогодні», «Школярам про культуру читання», «Як керувати дитячим читанням» та інші.

З ініціативи Ленінського районного відділення Товариства книголюбів та первинної організації заводу «Червона зірка» розпочато цикл бесід. Вже відбулася перша зустріч. Для працівників дитячих садків, безумовно, корисним став огляд книг серії «Бібліотечка сімейного читання», який вони прослухали з великим інтересом.

Більшим попитом користуються і ті книги, про які ми інформуємо читачів на сторінках обласної преси, радіо.

В найближчий час маємо намір провести семінар голів шкільних кооперативів, які займаються розповсюдженням літератури на громадських засадах, та гуртків «Юні друзі книги» з питань прививання навичок культури читання.

А. КОРІНЬ,
головний бібліограф обласної бібліотеки ім. Гайдара, секретар Ленінського районного товариства любителів книги.

м. Кіровоград.

ДЗВІНОК НА ЛЕКЦІЮ

Щороку в Аджамській вечірній школі робітничої молоді здобувають середню освіту понад сто виробничників.

Ефективні лекції, з якими виступає директор школи М. К. Смирнов. На честь 30-річчя Перемоги у Великій Вітчизняній війні за успіхи у військово-патріотичному вихованні молоді лектора було нагороджено Грамотою Президії Верховної Ради УРСР. Досвідчений педагог ще наполегливіше розгорнув свою діяльність. Він часто проводить бесіди з молодими хліборобами колгоспу імені К. Маркса.

Т. СИДОРЕНКО,
наш громадський кореспондент.

МЕДСЕСТРА. Фото Р. ЄПЕЙКІНА.

Перед тобою, старшокласснику, знову гостинно розчиняє двері той клуб «Вітрила». На його сторінках ти, як і раніше, знайдеш розмови про своїх ровесників, про проблеми, які хвилюють тебе, про професії, які тобі найбільше до вподоби.

Сьогоднішня розповідь — для тих, чиї листи розпочинаються словами: «Дорога редакціє, я хочу стати льотчиком...» А таких листів у нашій пошті чимало. Багато хочуть розповісти про цю професію, про Кіровоградське льотно-штурманське училище та школу вищої льотної підготовки. Отож ми й пропонуємо вам інтерв'ю нашого кореспондента з курсантами Кіровоградської школи вищої льотної підготовки.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ В НЕБО...

Якщо ви коли-небудь заздрили птахові, що вільно ширяє високо в небі, якщо вам колись хотілося торкнутись отого кипучо-білого дива, яке лише байдужі звуть звичайною хмарою, якщо ревіння моторів літака, що стрілою злітає в небо, хвилює вас, як музика, то вам буде неважко зрозуміти отих трьох чоловіків, що сидять переді мною. Вони всі несхожі між собою, як можуть бути несхожими люди, що виросли в різних куточках нашої землі. Вето Тодоров Сімеонов приїхав з Болгарії. Батьківщина Ахмеда Сулейманова — Сірія. А Едвін Чисенга народився в Африці, його рідний дім далі від усіх — в столиці Замбії, місті Лусака. Та є в долях цих людей спільне. І тим спільним, що привело їх зараз до нашого степового міста, є любов до неба. Всі троє сьогодні — курсанти Кіровоградської школи вищої льотної підготовки. Це значить, що кожен з них не новачок в кабіні літака, адже в ШВЛП проходять стажування пілоти, які налітали не одну тисячу кілометрів.

Вето Тодоров Сімеонов:

— Мені здається: скільки себе й пам'ятаю, стільки й мріяв про час, коли зможу злетіти туди, за хмари. Я народився в болгарському місті Плевен. Недалеко від мого дому був аеродром. Ви розумієте, що це значить для хлопчаків. Ми засинали і прокидались під гуркіт моторів, і це були найчарівніші звуки мого дитинства. Тому після закінчення школи вирішив стати льотчиком.

— Якщо Ви ще з дитинства обрали свій шлях, то, напевне, заздалегідь готували себе до майбутньої професії?

— Так, однієї закоханості в небо, звичайно, малувато. І готувати себе до неї треба тут, на землі.

Мені особисто дуже багато допомогли книги. Відтоді, як навчився читати, книги про авіацію стали моїми першими друзями. Особливо любив розповіді про льотчиків, їх власні спогади. Захоплювався мужністю Валерія Чкалова.

І — фізична підготовка. Одна з вимог до льотчика — витривалість. А виховати її можна тільки займаючись спортом. Тож спорт, спорт і ще раз спорт.

— О, так, спорт — це те, без чого нам, людям неба, обійтися неможливо, — підтверджує Ахмед **Сулейманов.** — Спорт допомагає загартувати здоров'я, він робить людину сильною. Я в дитинстві теж мріяв літати. І все думав, що ж мені треба робити, щоб стати найсильнішим: поняття «підняти літак в небо» я розумів майже буквально. Та хоч машина підкоряється насамперед інтелекту людини, руки, що тримають штурвал, все одно повинні бути сильними. Льотчик має бути всебічно розвиненим.

— А що ви можете сказати про свої теперішні заняття в школі вищої льотної підготовки і про враження від нашої країни?

Едвін Чисенга:

— Я щасливий від того, що мені випало вдосконалювати свою льотну майстерність саме в радянському небі. Про гостинність вашого народу чув багато, тепер переконався в цьому сам. Ваші спеціалісти передають нам свої знання. Я по-доброму заздрю і тим, хто навчається в льотно-штурманському училищі, і тим, хто не здобуває знання за шкільними партами і лише мріє про навчання в училищі: їм буде в кого перейняти досвід.

Ахмед Сулейманов:

— У вашому місті я пробув всього три місяці, а друзів у мене стало стільки, ніби я прожив тут все життя. Там, в рідній Сірії, я буду згадувати радянського пілота Володю, болгарського льотчика Хусейна, замбійського штурмана Іді.

— І на закінчення, запитання до Вас, Вето. Важко порахувати, скільки разів Вам доводилось підійматись в небо, адже в повітрі Ви пробули більше тисячі годин. Скажіть, чи не хочеться скоріше повернутися на землю?

Вето Тодоров Сімеонов:

— На землю ми повертаємося з радістю завжди. Бо, ж вона дала нам крила, вона проводжає нас в політ і чекає нашого повернення. Та небо стало для мене тим самим для хлібороба є хліб. Як його руки не можуть не пестити кожен колосок, так мої не можуть не тримати штурвал. Коли я буваю довго на землі, я сумую за тим захмарним простором і чекаю зустрічі з ним, як чекають зустрічі з найкращим другом.

Н. ПАСТУШЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

СЮДИ ХАЛИ З НАСОЛОДОЮ

Цілий день в обласному місті гастролював Державний Московський хор. Створений в 1926 році під керівництвом лауреата премії Ленінського комсомолу професора В. І. Соколова, він за короткий час завоював визнання не тільки в нашій країні, а й далеко за її межами. Колектив побував у Японії, Швеції, НДР, КНДР, Польщі. І всюди гастролі проходили з великим успіхом. Неодноразово хор приїжджав і на Україну.

Кіровоградським любителям хорового співу гості продемонстрували високу виконавську майстерність, цікаву і багатожанрову програму. Якщо в перший вечір були з успіхом виконані музично-літературна композиція «І настав 30-й день Перемоги», пісні радянських композиторів, то в другий звучала музика XVII—XIX століть. В Кіровограді вперше виконувався нещодавно знайдений і розшифрований «Реквієм» О. Козловського (який був написаний значно раніше відомого однойменного твору В. Моцарта), хоровий «Концерт» В. Титова, «Посмотри, какая заря», «Вечер» С. Танєєва.

Багато захоплених і квітів було подаровано головному хормейстрові хору лауреату Міжнародних конкурсів Андрієві Кожевникову.

Надовго запам'ятається висока виконавська майстерність солістів хору Галини Байкової Неллі Серебряковой, Олександра Житомирського, Валерія Лебедєва.

З вдячністю хочеться підкреслити, що московські митці не тільки пропагували високоідейну хорову музику, а й знайшли можливість провести відкрите заняття з хорового співу, на якому були присутні студенти і викладачі музичних закладів міста.

Б. ПРИТУЛА,
старший викладач музично - педагогічного факультету Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

СПОРТ

● Друга ліга: тісно на горі турнірної таблиці ● Світловодці—чемпіони „Авангарду“ ● Призери з цеху № 90

ТРИ ПЕРЕМОГИ ЧЕМПІОНА

Три дні над зеленим полем світловодського стадіону майоріло яскраво-блакитне полотнище з емблемою спортивного товариства «Авангард». Тут проходив турнір з футболу серед виробничих колективів на першість обласної ради цього товариства. У завершальному етапі змагань брали участь чотири команди: Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів, Завалліївського графітного комбінату, Олександрійського райенергоуправління та Світловодського заводу чистих металів імені 50-річчя СРСР.

Суворою була формула фінального турніру: за три дні кожен учасник мав зіграти три матчі. Вдало розпочали турнір світловодці. Вони у перший день буквально розгромили завалліївців, забивши у їх ворота вісім голів, а в свої не пропустили жодного. В цей день кіровоградці і олександрійці задовольнились нічиєю — 1:1. Зустріч господарів поля з представниками обласного центру була набагато цікавішою, ніж перша. Але й тут сильнішими виявилися світловодці — 0:2. Матч між командами райенергоуправління та графітного комбінату не приніс переваги жодній. Нічия — 2:2. І ось третій ігровий день, який повинен остаточно зробити розподіл місць на турнірі. Поєдинок завалліївців з агрегатниками приніс колективам по очку — 1:1. Під завісу фіналу на полі мірялися силами світловодці й олександрійці.

Набравши шість очок з шести можливих, світловодці завоювали звання чемпіонів товариства цього року. Друге місце дісталося кіровоградським агрегатникам, а третю сходинку посіли олександрійські енергетики. Новим чемпіонам — світловодчанам — вручено перехідний кубок і дипломи першого ступеню президії обласної ради «Авангард».

М. ДЕМЕНТЬЄВ,
суддя республіканської категорії.

ЦІ НАЙВАЖЧІ ЗУСТРІЧІ...

Жовтень — не квітень: в цей період немає слабких команд. Учасникам чемпіонату країни з футболу серед колективів майстрів класу «А» другої ліги залишається провести по 4—5 матчів. Про те, яке зараз становище у шостій зоні, наш кореспондент попросив розповісти тренера кіровоградської «Зірки» майстра спорту СРСР **Ю. І. Горожанкіна.**

В ИНЯТКОВОЮ впертістю відзначаються матчі на фініші першості. Одні колективи ведуть боротьбу за призові місця, інші — за право залишатися в лізі. Тому й не дивно, що в попередніх двох турах було зафіксовано дев'ять нічийних результатів і лише шість виграшів (в основному — господарями майданчиків) з мінімальними рахунками, максимум у два голи. Нині настав такий момент, що кожне очко може вирішити долю команди. Зараз у нашій зоні лідирує житомирський «Автомобіліст», який збільшує швидкість з кожним ігровим днем. Він має у своєму активі тридцять шість очок.

А доля другого і третього місць, що дають право на участь у півфіналі за путівку в першу лігу, ще не ясна. За станом на 7 жовтня по 33 очка мали «Зірка», спортивний клуб міста Чернігова та «Кривбас» (з Кривого Рога).

Друге дихання відкрилося у нашого колективу, який на старті очолив таблицю, а потім збавив «оберти». До позавчорашнього матчу в останніх чотирьох іграх команда набрала шість очок із восьми можливих, чотири з них на виїзді. Наші гравці забили у ворота своїх суперників 34 м'ячі, а пропустили у свої 16. Ми займали друге місце у турнірній таблиці. Кращий бомбардир команди—Олексій Кацман, забив вісім голів, на рахунку Олександра Алексєєва—шість м'ячів. Надійну гру демонструють комсомольці О. Смиченко, А. Хропов, М. Порошин, капітан команди Юрій Касьонкін. «Зірці» залишилося провести чотири зустрічі у чемпіонаті — одну вдома і три на чужих полях, не враховуючи півфінальної, повторної гри на Кубок України з івано-франківським «Спартаком», що відбудеться на нашому стадіоні в понеділок, 13 жовтня.

Весь колектив команди добре розуміє, що для того, щоб наприкінці сезону бути в трійці кращих клубів республіки, (а цю мету ми перед собою ставимо!), необхідно кожен поєдинок проводити з великою відповідальністю, демонструвати добру гру.

...Одинадцять разів зустрічалися «Зірка» і «Фрунзенець» за час спільного перебування в другій лізі класу «А». У першому колі сумчани в себе вдома програли кіровоградцям з мінімальним рахунком — 0:1.

Тому звітна зустріч була принциповою, впертою і цікавою, адже від неї багато залежить.

Дуже напруженим був цей поєдинок. Гості намагалися взяти реванш за поразку в першому матчі цього сезону. На відпочинок команди пішли при нічийному результаті — 0:0. У другому таймі наші хлопці заграли ще з більшою наполегливістю. На 72-й хвилині Олександр Мороз завершив добре розіграну комбінацію взяттям воріт гостей, а через 12 хвилин він же вдруге примушує сумчан вводити м'яч в гру з центра поля. Нападаючі «Фрунзенця» використовують свою контратаку і забивають гол у ворота Олексія Іонова. Результат 2:1 на користь кіровоградців не змінився до кінця зустрічі. Зараз «Зірка» має тридцять п'ять очок і продовжує займати другу сходинку в своїй зоні.

Ю. ГОРОЖАНКІН,
майстер спорту СРСР.

ПРИСВЯЧЕНИЙ РІЧНИЦІ ЖОВТНЯ

Десять команд колективів фізкультури цехів і відділів кіровоградського заводу «Червона зірка» вели боротьбу за приз з футболу, присвячений 58-й річниці Великого Жовтня. У фіналі зустрілися спортсмени дев'ятого корпусу та першого механоскладального цеху. Сильнішими виявилися представники корпусу № 90. Вони забили у ворота механоскладальників три м'ячі, а у свої пропустили лише один. Їм вручено диплом першого ступеню і перехідний приз правління спортивного клубу «Зірка».

В. КРАМАР,
суддя республіканської категорії.

Звання найсильнішого... ШАШКИ

Дев'ять днів у спортивному залі Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів тривала особиста першість області з російських шашок. Добре провів всі поєдинки в заключному етапі новоукраїнський майстер спорту Марк Соколовський. Він набрав 7,5 очка. І до звання чемпіона центральної ради ДСТ «Колос» додав ще й титул чемпіона Кіровоградщини цього року. На одне очко менше за переможця у турнірній таблиці було в майстра спорту з «Бурсвісника» Володимира Миронова та авангардівця, кандидата у майстри спорту Леоніда Медведенка. Вони й поділили між собою друге і третє призові місця.

В. ШАБАЛІН.

СВІДЧАТЬ ПРОТИ СЕБЕ

ПЕРЕД судом їх троє. Троє юнаків, одному з яких ще й шістнадцяти не виповнилось. Їх звинувачують в тому, що в стані сильного алкогольного сп'яніння вони поглумилися над 20-річною Наталкою В. Народний суд сказав своє слово: всі троє одержали, що заслужили. Нас же цікавить інше: чому взагалі трапився цей злочин? Як недавні підсудні докотились до нього?

Спершу — про злочинців. Призвідником, організатором, як можна здогадатися, був найстарший серед них — Олександр Сергієць. Ще в 1970 році народний суд судив його за крадіжку. Але, зважившись на молодість, покарання дали умовне. Та не пішло помилування на користь. Через два роки Сергієць знову на лаві підсудних. Тільки вже за хуліганство. Тепер йому додали й умовний строк. І знову виявили гуманність — через деякий час направили на будови.

Але ні почуття вдячності, ні, тим більше, докори сумління, не прокинулися в Сергійця. Він порушував трудову дисципліну, а потім і взагалі самовільно залишив роботу.

В квітні цього року Сергієць повернувся до Кіровограда з місць ув'язнення, а в червні скоїв новий злочин, втягнувши в нього двох неповнолітніх.

Хто ж вони, кого Сергієць збив на слизький, злочинний шлях?

Микола Пермагоров з Кіровоградського ПТУ № 4. Вчився тут ледь на «трієчки». І з дисципліною теж неблагополучно було. В січні 1973 року його декілька разів затримували за розпиття спиртного в недозволеному місці. У квітні, вересні минулого року—штрафувався за дрібне хуліганство і за появу в нетверезому стані в громадському місці. А в січні цього року Пермагорова затримали з... вогнепальною зброєю.

Чи знали про це в училищі? Знали! Майстер А. В. Скляр бував удома в Пермагорових. Знав, що «глава сім'ї» безпробудно п'є, згубно впливає на сина, не контролює його вчинків. Та в училищі не забили тривогу. Більше того. Пермагоров носив комсомольський квиток. А до лав ВЛКСМ приймали його в той час, коли він перебував на короткочасній практиці на ремзаводі «Укрсільгосптехніка», чим було порушено правила прийому в комсомол.

Після закінчення практики Пермагоров в училищі на комсомольський облік не став. Комітет комсомолу ремзаводу залишив і цей факт поза увагою.

Нарешті третій, наймолодший учасник злочину — Анатолій Кожаров. Цей працював на заводі «Цукрогідромаш». Після закінчення слідства прокуратура міста направила листа директорові цього підприємства тов. Гавриленку. В ньому, зокрема, вказувалось, що керівництво заводу знало, що в сім'ї Кожарових неблагополучно,— батько п'ячить, бешкетує. Але до хлопця не було закріплено наставника-вихователя, не залучили його до участі в громадському житті колективу. І як результат — Кожаров був наданий сам собі. Його неодноразово затримували в нетверезому стані працівники міліції.

Ось через такі «стадії» виховання пройшли учасники цього злочину. Так що запитання «хто винен?» зайве. Винуватці стояли перед судом в ролі... свідків.

Не знімаючи вини з офіційних осіб, варто особливо підкреслити вину батьків за те, що трапилось. Батьки Кожарова, наприклад, зовсім не контролювали, як син проводить свій вільний час, мирилися з тим, що він приходив додому напідпитку і дуже пізно. Батько ж Пермагорова через горілку забув навіть про власного сина.

Ми, юристи, добре знаємо з досвіду своєї роботи, що такий шлях часто-густо веде на лаву підсудних. До того ж, кожний злочин, як камінь, кинутий у воду, народжує хвилі, які розходяться далеко і зачіпають багатьох.

Винні покарані, але ж причини, що породили злочин, в деяких сім'ях залишаються.

Моє слово до батьків, чиї діти, як кажуть, схильні до правопорушень: бережіть дітей. Бережіть для їхнього і вашого спокою, щастя і благополуччя.

Л. КРАСНОВ,
помічник прокурора м. Кіровограда.

Вулкан. Виверження було передбачене

Вперше у світі радянські спеціалісти - вулканологи передбачили виверження вулкана. На підставі спостережень і розрахунків вони визначили можливість розриву земної кори в районі погаслого вулкана Толбачик, який належить до відомої Ключевської групи вулканів Камчатки.

І справді, 6 липня цього року на оленячих стежках поблизу Толбачика виріс стовп полум'я. А через деякий час вулканічні шлаки і попіл утворили пагорб заввишки більше 250 метрів. З кратера цілодобово вилітали розпалені вогняні протуберанці, гіллясті блискавки народжувались у трикілометровому стовпі попелу і газів. Більше, ніж на кілометр «вистрілювались» вгору, а потім скочувались до підніжжя конуса розжарені вулканічні «бомби».

Утворення вулкана — явище надзвичайно рідкісне і востаннє спостерігалось в 1944 році в Мексиці.

Виверження на Камчатці — найцікавіше в нашому столітті. За силою і потужністю воно переважає всі попередні.

На фото: виверження вулкана Толбачик.

Фото Л. ГАРКАВОГО.
АПН.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОММУНАР» — орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя—2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

БК 07696. Індекс 61197. Зам. № 13437. Тираж 59 000.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ ПО ОБЛАСТІ

Вдень, 9 жовтня, по території області і місту Кіровограду передбачається мінлива хмарність, місцями невеликий дощ. Вітер північно-західний 12—15 метрів на секунду. Температура повітря по області 5—10, по місту 7—9 градусів тепла.